Nr. 28

15 juli 1961
VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS
van de Rebellenclub

Een naam kan een plaag zijn

De grootste Engelse toneelschrijver, William Shakespeare, had een jongere broer, Gilbert genaamd. De thans nog levende nakomeling van deze Gilbert heet eveneens William Shakespeare. De beroemde naam heeft hem al menig onaangenaam ogenblik bezorgd.

„De eerste belangrijke tegenslag," zo vertelt hij, „was, toen ik als spoorwegtelegrafist te Freeville, bij New York, werkzaam was. Op een zondagmiddag — toen ik mij alleen in het kantoor bevond — werd er hevig op het raampje van het loket getikt. Ik deed open en voor mij stond een van de dorpsonderwijzeressen, die onmiddellijk een kaartje naar New York moest hebben. Ik probeerde haar uit te leggen, dat ik haar geen kaartje verkopen mocht, maar dat ze pas om vijf uur een kaartje kon krijgen, als de beambte, die met dit werk belast was, zou zijn teruggekeerd. Woedend snauwde ze mij toe, dat ze nog nimmer zo onbeleefd behandeld was en dat ze de directeur van de spoorwegen over mijn gedrag zou inlichten. Daarop vroeg ze op hoge toon: „Jongeman, hoe heet u?"

„Mijn naam is William Shakespeare!"

„Wilt u mij voor de mal houden?" riep ze bevend van nijd. „U denkt zeker, dat u grappig bent! Weet de directie wel, wat voor kwajongen zij in dienst heeft?"

Eenmaal heb ik mij zo verschrikkelijk opgewonden, dat het weinig gescheeld heeft of ik had mijn kwelgeest een pak slaag gegeven. Ik was 's avonds laat in Buffalo aangekomen. Ik was plotseling voor een klein uitstapje vertrokken, zodat ik maar heel weinig bagage bij mij had, toen ik een hotel binnenging. Ik bestelde bij de portier een kamer en terwijl deze de liftjongen waarschuwde, verzocht hij mij mijn naam in het gastenboek te zetten. Ik schreef natuurlijk: William Shakespeare.

Toen ik de trap opging, hoorde ik de portier tegen de telefonist zeggen „Ik heb met heel wat brutale snuiters te doen gehad, maar deze spant de kroon! Ik vraag mij af of die avonturier werkelijk denkt, dat hij ons zo gemakkelijk beet kan nemen!"

Het volgende gebeurde te Washington, waar ik in het hospitaal voor oud-strijders werd verpleegd.

Ik behoorde tot de patiënten, die op het Witte Huis uitgenodigd waren om een grote partij bij te wonen, die elk jaar door de president gegeven werd. Op een bepaald moment moesten wij in een rij gaan staan om aan de president te worden voorgesteld. Vergezeld van een majoor naderde de president de wachtende oud-strijders, die één voor één hun naam aan de majoor opgaven, waarna deze op zijn beurt ieder aan de president voorstelde. Toen de officier mij naar mijn naam vroeg, antwoordde ik, zonder verder na te denken: „William Shakespeare, majoor."

Tot mijn schrik bemerkte ik dat de rustige glimlach van zijn gelaat verstarde. Hij knikte veelbetekenend tegen een verpleger, die in burgerkleren rondliep, waarop deze dicht bij mij post vatte. Na die veiligheidsmaatregel werd ik plichtmatig aan de president voorgesteld; Roosevelts welwillende glimlach veranderde en met medelijden keek hij mij aan. Terwijl hij verder ging, hoorde ik hem tegen zijn adjudant zeggen: „Ja er zijn treurige gevallen bij!"

Op een andere keer werd ik in Washington door een politieagent aangehouden, omdat ik zonder rijbewijs een auto bestuurde. Ik moest mee naar het politiebureau, waar procesverbaal zou worden opgemaakt. Ongelukkigerwijze had ik geen enkel identiteitsbewijs bij mij: Toen ik mijn naam en adres moest opgeven, kon ik natuurlijk niets anders doen dan mijn ware naam noemen. Dit deed ik en het gevolg was, dat de ambtenaar mij toesnauwde:

„Zeg eens, wie denk je, dat je voor je hebt? Eerst een overtreding en dan nog proberen grappig te zijn op de koop toe. Maar we zullen u die grapjes wel afleren. U blijft hier eens een nachtje logeren en dan mag u terugkomen, als u zich uw ware naam herinnert!"

Ik werd opgesloten en pas de volgende ochtend, toen enige kennissen konden verklaren, dat ik waarheid gesproken had losgelaten. "

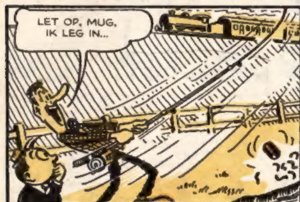
MUG en MIK

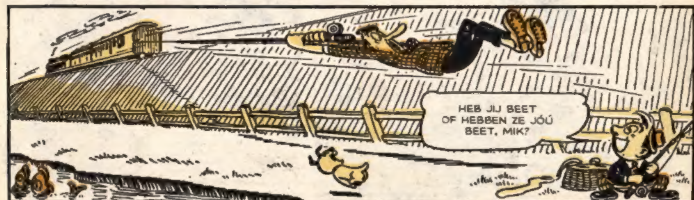

WAT HEB JE ALLE-MAAL MEEGE-NOMEN?
EEN HENGEL, NATUURLIJK!

ZIT HIJ NOG NIET IN ELKAAR?
HET DUURT WEL EVEN, MAAR HET IS DE MOEITE WAARD.

WAT EEN LENGTE!
ZIE JE, ZO HAAL IK HET MIDDEN VAN DE RIVIER, EN DAAR ZITTEN DE GROOTSTE VISSEN.
?

LET OP, MUG, IK LEG IN...

...EN DAN HAAL IK STRAKS EEN KANJER OP!

HEB JIJ BEET OF HEBBEN ZE JÓÚ BEET, MIK?

Mijn vader is geen struikrover

BEVEND VAN ANGST BEKEEK AMY HET ZADEL VAN HAAR VADER.

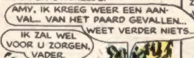
REGEN EN WIND JOEGEN OVER DE VLAKTE, TERWIJL AMY HAAR VADER ZOCHT.

BIJ EEN STIL PAD VOND AMY EVEN LATER EEN ROERLOZE GESTALTE.

AMY KNIELDE NAAST HEM NEER. HAAR VADER OPENDE EVEN DE OGEN EN STAMELDE.

AL WAREN DE GEVOLGEN VAN DE VAL NIET ERNSTIG, HENRY LYNDON WAS DOOR HET ZWERVENDE LEVEN UITERMATE VERZWAKT.

HET KOSTTE AMY ONTZAGLIJKE MOEITE HAAR VADER IN HET ZADEL TE KRIJGEN.

ONDERWEG NAAR ASHWOOD VERTELDE AMY HOE ZE HAAR VADER GEZOCHT HAD.

VLUG HIELD AMY HALT ACHTER EEN BOOM, TERWIJL ENKELE RUITERS IN GALOP VOORBIJREDEN.

EEN DOF GEKREUN DRONG PLOTSELING TOT HAAR DOOR.

VLAKBIJ WAS GELUKKIG EEN POORTJE NAAR DE STALLEN.

ZWAAR LEUNEND OP AMY KON HAAR VADER EVEN LATER NAAR DE STAL STROMPELEN. DAAR ZOU HIJ TENMINSTE DROOG EN BESCHUT KUNNEN LIGGEN.

IN DE STAL STAK AMY EEN LANTAARN AAN EN MAAKTE EEN BED VAN STRO.

AMY HOLDE NAAR HUIS EN ZOCHT IN DE MEDICIJNKAST HET PILLENDOOSJE VAN HAAR VADER.

MAAR AMY KREEG OPNIEUW EEN SCHOK VAN TELEURSTELLING.

AMY DURFDE HET PAARD VAN HAAR VADER NIET TE NEMEN UIT ANGST VOOR HERKENNING.

De Kostbare Tas

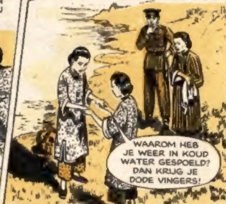

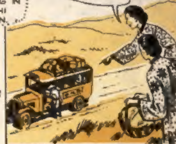

DE VROUW SLOOP BESCHAAMD WEG. OOK DE AGENT VERDWEEN. LU SING EN EILEEN WERKTEN NOG EVEN DOOR.

El. Beresford
Tekeningen van Frans Lammers

4

De schat van de zeerovers

KORTE INHOUD: *Jim en Gappy horen van Vicky en Peter dat ze een uitnodiging gekregen hebben om met Jane de kerstvakantie door te brengen bij de vader van Paul Brooker. Met zijn allen maken ze plannen om aan geld te komen, want ze willen Pauls vader niet alles laten betalen. Mevrouw Willoughby is bereid haar kasteel gedurende enkele weken te verhuren. Spoedig komt er een liefhebber voor: meneer Hagenbach uit Texas. Vicky en Peter weten hem zodanig te bewerken, dat hij het kasteel komt bekijken.*

Nou, nou, ik sta ervan te kijken, hoor!" zei meneer Hagenbach. ,,Het is wel ontzettend oud, hè?"

,,Ja, nogal," antwoordde Jane hijgend. Ze had bijna geen adem meer over. ,,Het kasteel is gebouwd in twaalfhonderd-zoveel. . ."

,,Asjemenou! Dan is het dus zevenhonderd jaar oud!" riep meneer Hagenbach uit en hij bleef zo plotseling staan, dat Jane in volle vaart tegen hem op botste.

,,Hou je vast, jongedame!" zei meneer Hagenbach. ,,En zou ik dan nu eens kennis kunnen maken met uw grootmoeder?"

Mevrouw Willoughby stond hem al op te wachten in de deuropening van de vleugel, die ze met Jane bewoonde. Ze was nogal zenuwachtig, maar op het moment dat meneer Hagenbach met zijn hoed in de hand buigend als een knipmes op haar afstevende, viel alle bezorgdheid onmiddellijk van haar af.

,,Goedemorgen, mevrouw Willoughby," zei hij.

Janes oma glimlachte hem vriendelijk toe.

,,Komt u binnen, meneer Hagenbach."

Hij volgde haar de kamer in en nam plaats op de stoel, die mevrouw Willoughby hem aanbood.

,,Als u het goedvindt, zou ik het liefst maar meteen met de deur in huis vallen, mevrouw," begon hij. ,,U zult waarschijnlijk al gehoord hebben, dat ik gesproken heb met Victoria en Peter, die me een aantrekkelijk voorstel deden. Ik wilde er geen gras over laten groeien en heb gisteravond nog een telegram gestuurd naar mijn vrouw in Amerika om haar te vragen hoe ze het zou vinden de kerstdagen in een

echt kasteel door te brengen. Nu is mijn vrouw niet iemand die lang over iets piekert en zo had ik vanmorgen haar antwoord al binnen. Ze telegrafeerde, dat ze er heel veel voor voelde, als het sanitair tenminste in orde was."

„Het sanitair?..." zei mevrouw Willoughby aarzelend. „O! Het sanitair! Ja, dat is allemaal in orde. Er is warm water in de boiler en we hebben ook een bad."

„Prachtig," zei meneer Hagenbach. „En als u er geen bezwaar tegen hebt, mevrouw Willoughby, zou ik nu graag door juffrouw Jane een beetje rondgeleid worden door het kasteel."

„Dat kan," zei Janes grootmoeder. „Natuurlijk kan dat."

En daar gingen ze. Jane had de vorige avond in bed de geschiedenis van het kasteel zo grondig mogelijk bestudeerd en ze was aardig op de hoogte.

Meneer Hagenbach liet zich niet met een kluitje in het riet sturen. Integendeel. Hij had zich voorgenomen het hele kasteel van onder tot boven te zien. Hij begon in de kerkers van het kasteel en was pas tevreden, toen hij de kantelen van de torens had gezien.

Jane had het gevoel of ze door een zenuwslopend examen werd gesleept. Er werd niet alleen van haar verwacht, dat ze onafgebroken praatte, maar ze moest ook rennen en vliegen om meneer Hagenbach bij te houden. Na twee uur was haar tong dan ook zo droog als een lap leer en haar hoofd duizelig. Maar meneer Hagenbach zag er nog zo fris uit als een hoentje.

Doodmoe wankelde Jane de huiskamer binnen en liet zich met een plof in een van de stoelen vallen op het moment, dat haar grootmoeder met drie kopjes koffie en een versgebakken cake op een blad binnenstapte.

„Mag ik zo vrij zijn?" vroeg meneer Hagenbach en hij nam het blad van haar over en zette het op tafel.

Mevrouw Willoughby en Jane keken elkaar aan. Nu was het kritieke ogenblik aangebroken. Zou meneer Hagenbach het kasteel voor de kerstdagen huren of zag hij er bij nader inzien toch maar van af?

„Dank u zeer," zei hij toen hij zijn kopje koffie aanpakte. Hij zweeg even en vervolgde toen: „Mevrouw Willoughby, ik kan zonder meer zeggen dat ik zeer veel belangstelling heb voor uw verrukkelijke huis. Bijzonder veel belangstelling. Ik was eerst van plan volgende week terug te vliegen naar Amerika, maar nu heb ik mijn plan gewijzigd. Een mens moet nooit bang zijn om zijn plannen te wijzigen, mevrouw Willoughby."

„Nee," zei mevrouw Willoughby, hem geboeid aankijkend.

„Mijn besluit staat vast," besloot hij. „Als u nog steeds bereid bent het kasteel voor de kerstdagen te verhuren, voel ik er veelvoor zaken met u te doen."

„Oma!" riep Jane plotseling uit. „Dat hebben we helemaal vergeten! Waar moet u blijven? Ik bedoel..."

„We zouden het alleen maar prettig vinden als u gewoon hier bleef, mevrouw Willoughby," zei meneer Hagenbach haastig.

Maar Janes grootmoeder schudde glimlachend haar hoofd.

„Dat is erg aardig van u," zei ze. „Maar ik had me al voorgenomen de kerstdagen in Londen door te brengen. Het lijkt me zalig eindelijk eens een paar dagen niets anders te doen dan babbelen met mijn zuster en toneel- en operavoorstellingen bij te wonen."

„Waarmee we dus beland zijn bij de kwestie van het geld," zei meneer Hagenbach. „Zou..." — hij noemde een bedrag, dat Jane zowel als haar grootmoeder met stomheid sloeg — „voldoende zijn?"

„Bedoelt u... voor de hele maand?" vroeg mevrouw Willoughby toen ze van haar verbazing bekomen was.

Meneer Hagenbach bulderde van het lachen.

„Die Engelsen toch," zei hij. „U hebt toch wel een verrukkelijk gevoel voor humor. Als u een ander bedrag voor de huur per week in uw hoofd had, kunt u dat natuurlijk gewoon noemen."

Mevrouw Willoughby schudde haar hoofd.

„Het bedrag dat u ons aanbiedt, is meer dan voldoende," zei ze. „Ik vind het zelfs een beetje te gek en ik heb het gevoel of we u bestelen."

„Onzin," vond meneer Hagenbach en daarmee was de zaak voor hem afgehandeld. „Ik heb alleen nog één verlangen, dat ik wel erg belangrijk vind."

Janes hart viel met een plof in haar schoenen. Alles was zo heerlijk vlot en mooi gegaan en nu kwam er ineens toch nog een kink in de kabel.

Meneer Hagenbach zat zwijgend voor zich uit te staren en zijn gezicht had een bijna verlegen uitdrukking.

„Misschien klinkt het u gek in de oren," zei hij tenslotte, zonder op te kijken. „Maar het is nu eenmaal een idee van me dat helemaal thuishoort in deze romantische omgeving."

„Maar wat is het dan?" vroeg Jane, toen de Amerikaan maar steeds geen aanstalten maakte met zijn verlangen voor de draad te komen.

„Nou, kijk..." begon meneer Hagenbach aarzelend. „U woont hier al zo lang en daarom staat u er waarschijnlijk niet meer bij stil. Maar voor een man als ik ben, is een kasteel niet compleet zonder... zonder een spook!"

Er viel een pijnlijke stilte in de kamer. Mevrouw Willoughby en Jane hadden de laatste uren aan allerlei dingen gedacht, die op het laatste moment nog roet in het eten zouden kunnen gooien. Ze hadden zich afgevraagd of de Amerikaanse familie wel tevreden zou zijn met zo'n ouderwetse boiler en of ze geen bezwaar zouden maken tegen de tocht in de grote hal.

Maar aan een spook hadden ze geen seconde gedacht!

Meneer Hagenbach richtte zijn hoofd op en keek ze met een jongensachtige blik aan.

„Ja, ik wil er toch wel heel graag een spook bij hebben," zei hij.

Jane had het gevoel alsof zij door een zenuwslopend examen werd gesleept.

. . . als klein meisje midden in de nacht eens het geluid van een harp gehoord.

HOOFDSTUK IV

Jane grijpt in

Iedereen heeft in zijn leven weleens momenten, waarin hij het gevoel heeft dat alles van hem afhangt; dat het er alleen maar op aankomt het juiste besluit te nemen. Jane had dat gevoel heel sterk, toen meneer Hagenbach zei dat hij heel graag een spook bij het kasteel geleverd wilde hebben.

Het was een moeilijk geval. Je kon een man als meneer Hagenbach met de beste wil van de wereld niet teleurstellen. . . En daarbij kwam nog, dat hij hun een heel aantrekkelijk bod had gedaan en dat ze het geld zo hard nodig hadden. . .

Janes hersens werkten koortsachtig. Er moet een oplossing gevonden worden, hamerde het in haar hoofd. En toen hád ze het.

„Oma!" riep ze opgewonden uit. „Vertelt u meneer Hagenbach eens van de dame met de harp!"

Mevrouw Willoughby veerde op.

„De dame met de harp? Maar natuurlijk. Wil je wel geloven dat ik daar geen seconde meer aan gedacht heb!"

Jane woonde al sinds haar prille jeugd op het kasteel en haar grootmoeder nog heel wat jaartjes meer, maar ze hadden geen van beiden ooit een spook binnen de muren van Tullington gezien. Er was zelfs nog nooit over gesproken, want het kasteel was gewoon een gezellig huis, dat eenvoudigweg geen spoken kón herbergen.

Maar lang, heel lang geleden had de moeder van mevrouw Willoughby als klein meisje midden in de nacht eens het geluid van een harp in het kasteel gehoord. En aangezien er in het hele kasteel geen harp te vinden was geweest, had niemand een verklaring voor dat geluid kunnen geven. Sommigen hielden het erop dat het gewoon de wind was geweest; anderen zochten er helemaal niets achter en zeiden dat het kind het gedroomd moest hebben. Maar een oude vrouw uit het dorp Tullington gaf een merkwaardige uitleg aan het geval. Volgens haar had er eeuwen geleden een ridder op het kasteel gewoond, die op een kwade dag naar een ver land trok om daar aan de zijde van zijn vorst te strijden. De ridder keerde nooit terug naar zijn kasteel en liet zijn arme vrouw eenzaam achter. Maar de vrouw wilde niet geloven dat haar man gesneuveld was. Zij begaf zich met haar harp naar de torenkamer van het kasteel en begon daar te spelen, in de hoop dat haar man haar spel zou horen. Ze bleef vergeefs spelen. Jaren, eeuwen achtereen...

Jane had het altijd een prachtig en spannend verhaal gevonden en als klein meisje had ze er zelfs echt in geloofd. Maar al had ze ook vaak met ingehouden adem geluisterd als het doodstil was in het slapende kasteel — ze had de harp van de verdrietige vrouw nooit gehoord.

En nu zou datzelfde verhaal misschien redding in de nood brengen. . .

Meneer Hagenbach keek mevrouw Willoughby met grote, blauwe ogen aan. Zijn blik had iets hoopvols en Janes oma begreep wat er van haar verwacht werd.

Ze vertelde de Amerikaan het verhaal van de dame met de harp en ze deed dat met zoveel gloed, dat ze alle drie onwillekeurig de adem inhielden en aandachtig luisterden of ze de geheimzinnige harp misschien konden horen.

„Geweldig, zeg," zei meneer Hagenbach zuchtend. „Wat een verhaal!"

„Ja, het is natuurlijk maar een verháál!" antwoordde mevrouw Willoughby snel. „Ik bedoel, Jane noch ik hebben ooit ook maar iets gehoord. Maar dan moet ik er wel bij vertellen, dat we nooit erg goed geluisterd hebben. We hebben vaak de radio aan 's avonds en ik denk dat die harp wel heel hard zou moeten klinken om daar bovenuit te komen."

„Ja, dat ben ik met u eens," zei meneer Hagenbach ernstig.

„Dus u huurt het kasteel?" vroeg Jane gretig.

„Ik denk dat ik het maar moest doen, ja," zei meneer Hagenbach. Hij aarzelde en wendde zich toen tot mevrouw Willoughby. „Zou u er bezwaar tegen hebben als ik alvast een nachtje hier bleef logeren? Dat zou ik namelijk bijzonder op prijs stellen. Ik zie de gezichten van mijn vrouw en kinderen al wanneer ze lezen dat vader oog in oog heeft gestaan met een echt Engels spook."

Jane had het gevoel of ze door een gevaarlijk moeras liep. Iedere keer als ze dacht vaste grond onder de voeten te hebben, dook er plotseling weer een verraderlijk drassige plek op.

„Maar ik wil u natuurlijk geen last bezorgen," zei meneer Hagenbach, terwijl hij zijn blik van de een naar de ander liet gaan.

„O, maar het is helemaal niet lastig!" riep mevrouw Willoughby uit. „En zelfs al zou het. . . U bent zo vriendelijk en gul voor ons, dat we met genoegen iets terug

doen. Eh. . . wanneer dacht u te komen ?"

„Mevrouw Willoughby, een mens moet nooit iets uitstellen als hij het meteen kan doen," antwoordde meneer Hagenbach opgewekt. „Ik moet vandaag nog even een bezoek brengen aan Stratford-on-Avon en het zou me bijzonder goed uitkomen als ik vanavond al zou mogen terugkomen. Kan dat ?"

Het ontging mevrouw Willoughby en Jane niet, dat hun gast de reis naar Stratford-on-Avon als een niemendalletje beschouwde. In hún ogen was het een hele onderneming, waaraan spoorboekjes, koffers pakken, zenuwachtig heen-en-weergedraaf en nog veel meer te pas kwamen. Maar als je zo'n enorm blauw monster voor je deur had staan, was dat misschien allemaal anders.

„Ja, wat ons betreft, is het uitstekend als u vanavond komt," zei Janes grootmoeder. „Mag ik op u rekenen voor het eten ?"

„Nee, dank u, ik was van plan nog even aan te gaan bij de ouders van Vicky en Peter," zei meneer Hagenbach. „Als u zo vriendelijk wilt zijn de ophaalbrug neer te laten. . . Ha, ha, ha! Ik zal ervoor zorgen, dat ik er om een uur of negen ben. Is het echt niet te lastig voor u, mevrouw Willoughby ?"

„Wel nee, natuurlijk niet," antwoordde ze.

„Ik zal u even uitlaten," zei Jane, toen meneer Hagenbach opstond en handen begon te schudden. Ze lieten mevrouw Willoughby met een dromerige blik in haar ogen in de huiskamer achter.

Het lichtblauwe monster schoot weg als een pijl uit een boog, na een laatste, drietonige kreet van de claxon. . . Jane bleef het nog even nakijken en ze had een ogenblik het gevoel of de glanzende slee in één ogenblik opging in de laaghangende mist — als een voorwerp uit een andere wereld. Maar ze hoorde het hoge geluid van de claxon nog verscheidene malen — als een onweerlegbaar bewijs dat meneer Hagenbach en zijn auto écht waren.

Het was kil buiten en Jane liep de grote hal weer in en haalde een vestje uit een kleerkast. Ze trok het snel aan en ging in de oude rieten rolstoel zitten, die ook in de kast stond. Ze deed dat wel vaker als ze diep over iets moest nadenken.

De stoel kraakte en zuchtte onder haar gewicht en Jane moest onwillekeurig aan haar vriendin Gappy denken. Hoe vaak had Gappy niet in de rolstoel door de tuin van het kasteel gereden, toen ze nog niet helemaal hersteld was van haar kinderverlamming!

„Gappy gáát naar de West," mompelde Jane vastberaden. „Al moet de hele wereld ervoor op zijn kop gezet worden. Maar dat is niet nodig, want meneer Hagenbach komt in het kasteel wonen. Hij zal en hij moet het huren!"

Wordt vervolgd

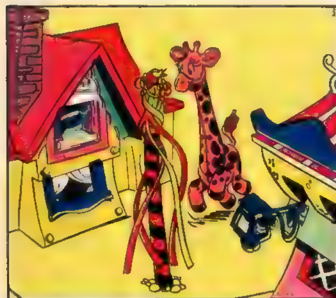
SPELEND

Gerard Giraf, die wilde gaan schommelen in de speeltuin, vond alle schommels bezet. Dan ga ik wat anders doen, dacht hij, maar alles was vol. Opeens kwam er een schommel leeg. „Hoera!" riep hij, „nu kan ik fijn schommelen!" Maar Bulletje Ballon was hem net voor.

Gerard Giraf keek nog eens goed rond, vond niets en ging bedroefd naar huis. Hij huilde dikke giraffetranen van verdriet. „Ik had me zo verheugd op een middagje schommelen," snikte hij. „Had ik zelf maar een schommel, dan kon ik gaan wanneer ik wilde."

Door zijn tranen heen zag Gerard een eindje verder op het feestterrein een feestmast. „Is me dat even wat!" riep hij blij uit. Het zou een pracht van een draaimolen kunnen zijn, die gestreepte paal, met gekleurde linten eromheen.

„Even proberen," lachte Gerard. Hij nam een paar linten in de bek en begon om de paal te draven. „Een molen die altijd kan draaien en waar ik lekker aan kan zwaaien," zong Gerard, wiens tranen snel gedroogd waren. Hij had veel plezier.

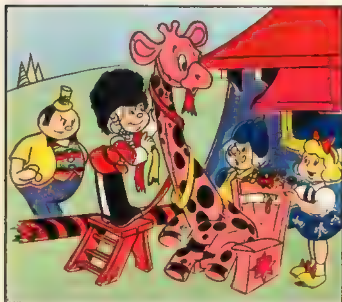
SPEELGOED

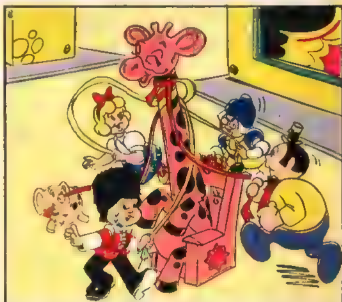
Nu zou alles goed zijn gegaan, als Gerard niet steeds tegen de paal had getrapt. Dat deed hij helaas wel en. . . Krak! Gerard hoorde zelf niets, maar anderen hoorden het lawaai wel. Ze kwamen aanrennen en schrokken erg, toen ze zagen wat er gebeurde.

Met een harde klap viel de paal op de grond en trok Gerard mee. Hij knipperde verwonderd met de ogen, versuft door de val. „Hee!" hijgde hij, „waar ben ik, wat is er gebeurd?" Bulletje Ballon en de anderen waren boos!

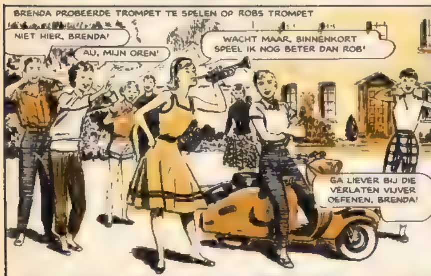
„Je hebt onze feestmast gebroken," bromde Bulletje. Gerard was helemaal in de war. „Het spijt me," zuchtte hij en hij vertelde wat hij die middag beleefd had. „Weet je wat?" zei Tommie. „Jij wordt onze feestmast." En hij begon de linten om Gerards nek te strikken.

Zo werd Gerard Giraf benoemd tot feestmast van Speelgoedland. Zijn lange nek was een prachtmast en iedereen danste vrolijk zingend om hem heen. Het was moeilijk te zeggen wie het meeste plezier had, Gerard of de anderen.

De kristallen kroon

Rob en Brenda Richmond maakten per scooter een vakantietocht. In een jeugdherberg hoopten ze een brief van hun vader te vinden, die met een geheime opdracht was vertrokken en zijn kinderen over enkele dagen hoopte te ontmoeten.

WAAROM WERD HET PAKJE VOOR HAAR VADER NIET DOOR DE POST BEZORGD? NOG NOOIT WAS BRENDA ZO VERBAASD GEWEEST. ZOU HET IETS TE MAKEN HEBBEN MET DE GEHEIME OPDRACHT DIE HAAR VADER MOEST VERVULLEN? ZIJ MERKTE NIET DAT ZE INTUSSEN WERD GADEGESLAGEN.

De man van staal

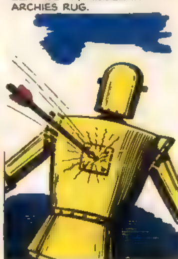

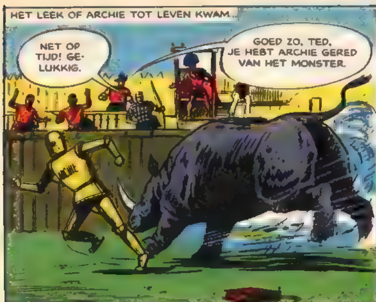

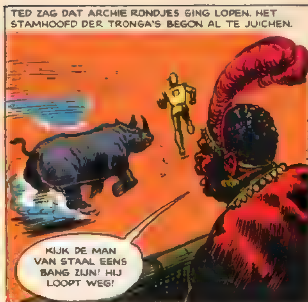

HET LEEK OF ARCHIE TOT LEVEN KWAM...
NET OP TIJD! GELUKKIG.
GOED ZO, TED, JE HEBT ARCHIE GERED VAN HET MONSTER.

TED ZAG DAT ARCHIE RONDJES GING LOPEN. HET STAMHOOFD DER TRONGA'S BEGON AL TE JUICHEN.
KIJK DE MAN VAN STAAL EENS BANG ZIJN! HIJ LOOPT WEG!

TED EN KEN KEKEN ELKAAR EENS AAN.
ZOLANG ARCHIE NIET OVERTUIGEND WINT, HOREN WIJ NOOIT WAAR HET WRAK LIGT. WAT WIL JE DOEN?
WE MOETEN HET SCHAKELBORD TERUG ZIEN TE KRIJGEN.

IEDEREEN JUICHTE OPGEWONDEN TOEN TED OOK IN DE ARENA
WAT GAAT DIE MAN BEGINNEN?
DE NEUSHOORN VERPLETTERT HEM OOK NOG!

VLUG BUKTE TED ZICH OM HET SCHAKELBORD OP TE RAPEN.
IK MOET ARCHIE ZO ZIEN TE LEIDEN DAT HIJ DE NEUSHOORN IN ZIJN KOOI DRIJFT.

TOEN ARCHIE WEER DOOR TED GELEID WERD, LIET HIJ DE NEUSHOORN OP ZICH AFKOMEN
HET BEEST WORDT ZO WILD! IK VRAAG ME AF OF ZELFS ONZE STALEN MAN TEGEN HEM OPGEWASSEN IS.

DE ADEM STOKTE IN IEDERS KEEL, TOEN ARCHIE...
NEE MAAR, HIJ KLIMT OP DE RUG VAN HET BEEST!

De samenzwering tegen prins Rudolf

ANITA WAS ERG NIEUWSGIERIG NAAR HET VREEMDE MEISJE UIT HILVANIA, VOORAL TOEN ZE GING VERMOEDEN DAT ER ENIG VERBAND BESTOND TUSSEN HAAR EN PRINS RUDOLF.

TOEN ZIJ HET MEISJE GEZIEN HAD, WAS DIT PLOTSELING OP GEHEIMZINNIGE WIJZE VERDWENEN. MAAR DE HERTOG VAN LICHTENBERG, HAAR OOM, HAD GEZEGD, DAT HET ALLEMAAL ONZIN WAS EN DAT HIJ NIET HIELD VAN ZULKE PRAATJES IN ZIJN KASTEEL.

EVEN LATER LIEP ANITA MET EEN LAMP IN DE HAND EEN TRAPJE OP

ZE DACHT NIET MEER AAN HET DINER. HAAR ENIGE GEDACHTE WAS OM NAAR DE SPOOKKAMER TE GAAN.

De blauwe draak

van Awir Bashi

14

DOOR HERMAN MATHESEN

KORTE INHOUD· *De regering van Birma vraagt Arthur Nigg de bloedrobijn van Taj Mahal naar de radja van Bangalore te brengen. Zijn vrouw en zoons, Paw-Min en Albert, gaan met hem mee. Zij zullen de reis per vliegtuig maken, maar zij worden met veel geheimzinnigheid per auto in een havenstad aan boord gebracht van het zeeroversschip Beyt Ammeh van Marmaduke Stenring, die de robijn in handen krijgt Marmaduke laat hen op het eiland Awir Bashi achter, waar een man, die zich de Blauwe Draak noemt, heer en meester is. Af en toe klinkt er een afschuwelijk gebrul Frison herkent de Blauwe Draak als Pierre Alcan, een uit de gevangenis ontvluchte moordenaar. Onder leiding van Mgoba, een medicijnman, en Bakeloe, Alcans gewezen helper, willen Nigg en zijn gezelschap door het oerwoud naar de andere kant van het eiland vluchten. Alice wordt tijdens die tocht ziek. Als ze aan de andere kant van het eiland komen, laden ze schildpadden in de bootjes als levensmiddelen voor de vlucht over zee. Bakeloe stapt met Arthur Nigg in de motorboot voor een proefvaart. Hij slaat Nigg bewusteloos en gaat er vandoor, met de bewusteloze Nigg op de bodem van de boot. Albert en Paw-Min gaan hem in de kleine sloep achterna. De volgende ochtend komt de Blauwe Draak op het strand bij de anderen. Hij belooft te helpen, maar in de boten schuilt een groot gevaar. Als Nigg bijkomt, drijft de boot in volle zee rond. Bakeloe is omgekomen door slangebeten. Nigg zoekt de slangen op en doodt ze. Albert en Paw-Min komen aan boord van de Beyt Ammeh. Eliza Nigg heeft intussen een gesprek met Pierre Alcan.*

„Ziet u, mevrouw Nigg, zó zijn de mensen. . . Wolven!"

Mevrouw Nigg schudde het hoofd. „Neen, mijnheer Alcan, dat is niet waar. Konden die mensen het helpen, dat ze een vergissing begingen? De rechtbank had u veroordeeld. Maar, mijnheer Alcan, wat praten we toch. Ik smeek u, laat geen tijd verloren gaan. Verzoen u met de wereld. In een enkele minuut kunt u de schuld van uw haat uitdelgen. U behoeft alleen maar naar het vasteland te seinen en te vragen of ze willen zoeken op zee. Misschien zullen ze dan komen. Misschien zullen ze u begrijpen. Maar weet u wel dat het uw enige kans is om te tonen, dat u niet zo slecht bent als de mensen denken? We zullen u helpen. . . Toe. . ."

Mevrouw Nigg stond met gevouwen handen smekend voor hem.

Het was Pierre Alcan aan te zien, dat hij een zware strijd voerde. In zijn verbeelding zag hij zichzelf al met de boeien aan, gevankelijk weggevoerd. Hij zag zich op de boot naar Frankrijk, waar de gendarmes wachtten om hem van boord te halen. Hij zag de cel, de gevangenis. . . De rechters, het publiek op de tribune . .

En hij dacht aan het leven hier. Hij leefde er ongelukkig, eenzaam, maar hij was vrij.

Plotseling ontwaakte de draak en loeide

„Luister," sprak Eliza en haar stem had een vreemde, geheimzinnige klank. „Hoort u dat? Het is uw haat, die daar loeit Uw haat. . ."

Pierre Alcan kneep de lippen opeen, hij balde de vuisten en krampachtig bracht hij het uit: „Mevrouw Nigg, morgen zal de draak niet meer leven."

„Welke draak?" vroeg mevrouw Nigg, maar daar gaf hij geen antwoord op. Hij wendde zich af en ging naar binnen. Eliza Nigg ging zitten. Het gesprek had haar laatste krachten uitgeput. Ze voelde zich

wegduizelen. Het werd vreemd donker om haar heen. Ze zag groene flitsen, oranje, rode. . . Toen gleed alles weg, ze had het gevoel of ze werd meegesleurd in de draaikolk van de nacht

Ze wist niets van wat er verder gebeurde

Trouwens, wat er verder gebeurde wist alleen de kleine man, die ver weg, in een klein kamertje te Rangoon, lui achterover op zijn rieten schommelstoel zat met de koptelefoon op het hoofd. Er waren opstootjes in de stad, zodat heel het politiekorps was uitgetrokken om de orde te herstellen. Ook de havenpolitie had het druk, daar smokkelaars en ander gespuis van de gelegenheid gebruik trachtten te maken om hun slag te slaan.

De kleine man, Binkoe heette hij, was een oudgediende, op wie men nog weleens een beroep deed als men een invaller nodig had, zoals vanavond Hij was een beetje simpel en dronk daarenboven al te graag een glaasje sake, oftewel rijstewijn. Hij lag er half weggedoezeld en schonk aanvankelijk geen aandacht aan het bericht dat doorkwam

„Hallo, hallo, politiepost Rangoon, hoort u mij? Politiepost Rangoon, hoort u mij? Over. . "

De oude man knikte en nam een slok. Daarna zei hij hardop: „Ja, ik hoor je wel, maar schreeuw niet zo Over!"

Het waren woorden in het wilde weg gesproken door een dronkeman, die nauwelijks benul had om de knoppen om te draaien

Even later klonk de stem weer: „Politiepost Rangoon. Havenpolitie Rangoon, hoort u mij? Met Pierre Alcan. S. O. S. Belangrijke mededeling. Hulp gevraagd. Hoort u mij? Geef antwoord. Over."

Binkoe schonk rustig nog een glas sake in, rekte zich eens uit en nam de krant, die naast hem op de tafel lag. Hij hield hem ondersteboven. Geen ogenblik kwam de gedachte bij hem op met de oproeper contact te zoeken.

Plotseling begon de microfoon hevig te kraken en dreunde een donderende stem: „Geef antwoord. Spoedgeval! Er zijn mensenlevens bij betrokken."

Binkoe keek een beetje beteuterd, niet goed wetende of hij de laatste woorden in de krant gelezen had of door de microfoon gehoord had. Langzaam schakelde hij in op de zender van Alcan en riep tamelijk luid: „Schreeuw niet zo, wat moet je?"

Het bleef een ogenblik stil; het was een antwoord dat Pierre Alcan allerminst verwacht had. Hij begreep dat hij met een ondergeschikte te doen had. „Wie je ook bent, roep je baas. En gauw een beetje Over!"

„De baas is niet thuis. Over!" luidde het antwoord

Pierre Alcan, die nu al tien minuten doende was om contact met Rangoon te zoeken, sloeg met de vuist op tafel. Hij begon er genoeg van te krijgen. Was hij eigenlijk geen grote gek op deze manier zichzelf aan de strop te helpen? Hij stond reeds op het punt het toestel uit te schakelen en zich verder van de hele zaak niets meer aan te trekken, toen hij plotseling Frison voor zich zag staan met een geladen pistool.

„Denk erom, Alcan," zei mijnheer Frison, het wapen richtend, „nu geen half werk. Je was goed op weg om je verleden goed te maken. Ga door."

Pierre Alcan leunde in zijn stoel achterover. Er kwam een harde glimlach op zijn gezicht.

„Neen, Frison," zei hij ijzig, „dat had je niet moeten doen. Ik was bijna gezwicht voor de smeekbeden van een moeder. Maar voor dreigementen ben ik niet bang."

„Besef je niet, Alcan," hernam Frison, „dat ik je op dit ogenblik rustig dood kan schieten?"

Alcan knikte. „Zeker besef ik dat. Maar daar ben ik niet bang voor."

Frison deed een stap naderbij, het wapen nog steeds op de ander richtend.

„We zullen eens zien, Alcan, of je niet bang wordt, als. . ."

„Neen," zei Alcan en hij keek de ander recht in de ogen.

XVIII

Albert Nigg en Paw-Min waren gered. Daar stonden ze dan, na hun avontuurlijke tocht in de sloep van Alcan, op het dek van Marmaduke Stenring. Ze kenden hem nog van de vorige keer, toen hij hen op het slangeneiland van Pierre Alcan had afgezet.

Marmaduke Stenring was nog niets veranderd. Hij stond met de handen in de zakken en keek met een grijns op de jongens neer

„Zo, zo, zijn jullie daar weer? Jullie schijnen me niet goed te kunnen vergeten '

Albert probeerde te glimlachen, maar het ging hem niet te best af. Hij had namelijk het vage gevoel van de regen in de drup te zijn gekomen.

Eerst Pierre Alcan, die slangenidioot met zijn drakenkwekerij, en nu weer Stenring, die al geen haartje beter was

Marmaduke Stenring tastte in zijn zak en hield de beide jongens twee repen cho-

„Jullie schijnen me niet goed te kunnen vergeten"

cola voor. „Snoepen?" vroeg hij sarcastisch. „Jullie zullen wel honger hebben."

Ze keken er begerig naar. Inderdaad, ze hádden honger, razende honger. Heel vaag herinnerde Albert zich de waarschuwing van zijn moeder: „Neem nooit snoepjes aan van vreemden!" Maar de herinnering was erg vaag en hij rukte Stenring de reep bijna uit de hand. Paw-Min volgde het voorbeeld en grijnsde al zijn spierwitte tanden bloot. Een seconde later stonden ze te kauwen.

„En, meneer Stenring," vroeg Albert met de mond vol, „wat bent u nu van plan? Ligt het soms in uw bedoeling ons weer op een eiland af te zetten?"

Hij had heel goed ingezien, dat Marmaduke Stenring hen in geen geval in de bewoonde wereld terug zou brengen. Hij en Paw-Min wisten te veel. Ze wisten dat Stenring zich van de bloedrobijn van Taj Mahal had meester gemaakt, de kostbare steen die Arthur Nigg naar de maharadja van Bangalore zou brengen. Die steen was kapitalen waard en het was duidelijk, dat Marmaduke Stenring geen risico's zou nemen. Het scheen, dat meneer Stenring ook over het probleem nadacht. Hij was voor zijn doen ongewoon stil en ernstig geworden en zijn staalblauwe ogen staarden in de verte, alsof hij daar het antwoord zocht op de moeilijke vragen, die in hem oprezen. Ja, wat moest hij doen? Ook hij was tenslotte een kerel met een hart, al was het dan een hart van schoenmakersleer. Hij werd uit zijn overpeinzingen opgeschrikt door een schrille kreet, die van beneden kwam. Daar waren nog enkele matrozen met de sloep bezig. „Hee, schipper, wat moet er met die notedop gebeuren?"

Marmaduke Stenring had niet meer aan de sloep gedacht. Het was een goed bootje. En snel ook. Het was toch jammer dat ding zo maar aan de golven prijs te geven.

„We zouden hem kunnen ophijsen," schreeuwde Socrates, een van de matrozen in de sloep.

Ophijsen? Ja, dat was wel wat, dacht Stenring. Maar hij had er geen gereedschap voor

De stuurman kwam naar Stenring toe. „Doodsimpel," zei hij, „laten we het ding op sleeptouw nemen."

Inderdaad, dát was de oplossing! Stenring besloot het voorstel uit te voeren. Hij gaf zijn bevelen. Touw werd uitgeworpen. Socrates de Griek zou in de sloep achterblijven.

De man voelde er niet veel voor. Hij zat liever in het vooronder van het schip „Kan ik er niet een mannetje bij krijgen?"

Maar Stenring kon geen mannetje aan boord missen

„Goed dan." Socrates bleef in de sloep, die inmiddels met een stevige kabel achter aan het zwarte schip was vastgebonden De scheepsbel rinkelde; Marmaduke klom op de brug, bevelen klonken en daar ging het, volle kracht noordwaarts.

Albert en Paw-Min stonden alleen Stenring had verder geen woord meer tegen hen gezegd. Ze stonden achteraan tegen de reling en tuurden omlaag, naar de sloep, waar Socrates met een grijns tegen hen stond te wuiven.

Socrates verveelde zich. En al had hij op het kleine vaartuig niet veel ruimte tot zijn beschikking, toch besloot hij eens op onderzoek uit te gaan. Overal in het bootje waren kastjes en vakjes. Hij trok het ene na het andere open. Ze bevatten niets, waar hij iets aan had. Scheepsinstrumenten, poetslappen, schroeven en moeren. Niets eetbaars. Hij keek naar boven, schudde nee tegen de jongens, wuifde weer eens met zijn handje. Volgende afdeling Ook al niets. Een zaklantaarn. Daaronder echter was nog een vakje. Socrates trok het open en bijna op hetzelfde moment kronkelden er twee palingen om zijn pols heen. Tenminste, Socrates verkeerde in de veronderstelling dat het palingen waren.

Toen hoorde hij ze sissen en voelde hij een venijnige beet. Ontsteld greep hij de twee kleine gedrochtjes beet, kneep ze goed vast in zijn vuist en slingerde ze in zee. Het waren slangen!

„Kijk eens," riep Albert uit, „wat doet Socrates gek." De man stond als een razende in het rond te springen, keek naar zijn pols, waarop zich een zwarte streep vertoonde. Met grote angstogen keek hij naar de twee jongens en schreeuwde iets dat ze onmogelijk konden verstaan. Misschien was het niets anders dan een schorre kreet. En toen zagen ze hem voorover op het dek van de sloep tuimelen.

Albert snelde naar de brug om Marmaduke Stenring te waarschuwen Maar toen men Socrates bereikte, was het al te laat. Hij was dood. Hij had het lot ondergaan, dat Pierre Alcan iedereen had toegedacht, die van zijn sloep gebruik zou maken.

Marmaduke Stenring keek Albert en Paw-Min ernstig aan. „Daar zijn jullie goed afgekomen, jongens! Dat lot had jullie ook kunnen treffen."

De jongens zeiden maar niets.

In de kajuit werden ze bediend aan een apart tafeltje. Ditmaal mochten ze tegelijk met de zeerovers eten, waarbij Albert constateerde dat zij over het algemeen slechte tafelmanieren hadden. Alleen Marmaduke Stenring at zoals het behoort. De stuurman echter pakte de gestoofde lapjes met beide handen vast en at ze op als een leeuw, die bezig is een lammetje te verslinden. Het vet droop langs zijn kaken. De machinist was al geen haartje beter. Alles bijeen was het een schouwspel, dat Albert bijna alle eetlust ontnam. Paw-Min scheen er minder last van te hebben.

Het werd avond.

Marmaduke Stenring had nog geen

De man stond als een razende in het rond te springen.

woord met de jongens gesproken. Hij was het nog niet met zichzelf eens en wist nog niet wat hij met het tweetal doen zou. Zelfs was de gedachte al bij hem opgekomen hen allebei bij de bende in te lijven, maar met een stille grijnslach had hij die gedachte meteen verworpen. Ze zouden niet eens willen, zelfs al lokte het avontuur hen aan.

Nee, hij moest er iets anders op verzinnen.

Albert en Paw-Min kregen samen een afzonderlijke hut. Hier konden ze rustig met elkaar praten. Vooral Albert had er behoefte aan. Want toen ze nog aan dek op een stapel touw zaten, was er een gedachte door zijn hoofd geschoten. Marmaduke Stenring had de bloedrobijn! Als het eens zou lukken hem die afhandig te maken!

Nu sprak hij er met Paw-Min over.

Deze haalde zijn schouders op. „Laat dat ding alsjeblieft rusten. We hebben nu al genoeg narigheid beleefd. Het heeft mijn vader het leven gekost. En als Stenring er de lucht van krijgt, dat wij nu weer achter dat ding aan zitten, dan gaan wij er ook aan. Dank je!"

Albert zei niets meer. Paw-Min had gelijk. Maar... hij kon het alleen proberen... Dat maakte ook het risico veel kleiner. Die nacht bleef hij wakker liggen in zijn kooi. Hij luisterde naar het stampen van de machine en het gedraaf aan dek. Zo nu en dan rinkelde de scheepsbel Er stond een zachte deining. Een ogenblik kwam hij in verzoeking, net als hij indertijd eens gedaan had, een nachtelijke speurtocht te ondernemen. Maar hij verwierp dit plan. Als de bloedrobijn aan boord was, zou Stenring hem natuurlijk in zijn hut bewaren. En in de nacht zou het onmogelijk zijn de hut van de schipper te doorzoeken. In ieder geval kon Albert erop rekenen dat, als Stenring hem onder die omstandigheden te pakken kreeg, hij geen pardon meer zou kennen. Nee, Albert moest geduld hebben. Afwachten totdat hij overdag de kans kreeg in de hut van Marmaduke door te dringen.

Het weer sloeg de volgende nacht om. Het schip slingerde en stampte als een dolle aap Albert, die na lang wakker liggen was ingeslapen, werd uit zijn kooi geworpen en kwam met een bons op de grond terecht. Hij kroop halverwege overeind en zag Paw-Min, die hem met grote angstogen stond aan te staren. De vloer maakte bijna een hoek van vijfenveertig graden

„We vergaan!" zei Paw-Min. Hij kon van schrik bijna geen geluid voortbrengen.

Er spoelde een klets water onder de deur van de hut door.

„Zie je wel," gilde Paw-Min nu, „we zijn al vergaan!"

Merkwaardig, die Paw-Min: soms doodkalm en koelbloedig onder de ernstigste gevaren en nu doodsbang als een schoothondje, terwijl er eigenlijk helemaal geen gevaar was. Paw-Min durfde met een mes gewapend een tijger tegemoet te gaan. Maar hij gilde als een schip of een vliegtuig een beetje stampte.

„Och," stelde Albert hem gerust, „het is maar storm "

„Geen gewone storm... Albert... Geen gewone storm..." stamelde de jongen. „We vergaan!"

Pats... Nu vloog ook de deur van de hut open en het zag ernaar uit dat Paw-Min gelijk zou krijgen. Want de klets water die nu naar binnen kwam, was niet kinderachtig

„Kom mee," hijgde Albert, die zich nu ook een beetje minder op zijn gemak ging voelen, „kom mee, naar het dek!"

Dat was gemakkelijker gezegd dan gedaan. Want toen ze de gang in liepen, ging de achtersteven van het vaartuig een huis hoog, zodat ze allebei achteruit door de gang tuimelden en even later midden in het gele schuim lagen te ploeteren.

„Kruipen!" riep Paw-Min.

Dat bleek inderdaad de enige manier te zijn om vooruit te komen.

Ze kropen eerst door de gang, daarna het ijzeren trapje op.

Ze kropen eerst door de gang, daarna het ijzeren trapje op. Ze hoorden de storm loeien Het gierde in de touwen. Alles kraakte. Tjeng!... Daar kwam weer een tobbe, nee, een tank vol water naar binnen rollen en sleurde de jongens mee. „Hou je vast," gilde Albert, maar die waarschuwing was beslist overbodig. Vasthouden was namelijk het enige, dat ze doen konden. Zodra Albert het hoofd boven dek uitstak, zag hij het vreemdste schouwspel, dat hij ooit van zijn leven gezien had! Want er was bijna geen dek meer, zo overspoelden de golven het schip. Het ging gewoonweg telkens kopjeonder. Nu eens helde het naar stuurboord, dan weer naar bakboord, nu steigerde de voorsteven omhoog, dan was het weer de achtersteven Een van de masten was al verdwenen. Alles bijeen was het een spookachtig gezicht in het schemerduister van de morgen. Want het leek wel alsof de wereld verging met de zwarte lucht en de bloedrode maan aan de einder.

„Het is met ons gebeurd," huilde Paw-Min, terwijl hij de vlokken schuim uit zijn ogen veegde. „Waar moeten we heen?"

Wordt vervolgd

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

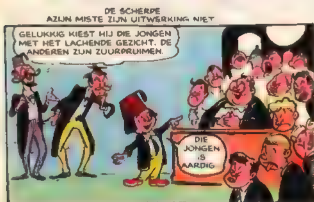

DE SCHERPE AZIJN MISTE ZIJN UITWERKING NIET

Records in de dierenwereld

De gnoe, een viervoetig dier dat in Zuid-Afrika vrij veelvuldig voorkomt, maakt de indruk „bij elkaar geraapt" te zijn. Hij heeft de poten van een antilope, de manen en de lichaamsbouw van een ezel, de nek en de schouders van een paard en de neusgaten en de kleur van een buffel.

Terwijl men in onze streken de uitdrukking „zo vlug als een haas" gebruikt, zegt men in Zuid-Azië en Oost-Afrika: „Zo vlug als een jachtluipaard (cheetah)." Dit katachtig roofdier moet een snelheid kunnen ontwikkelen van maar liefst honderdtwaalf kilometer per uur! De jachtluipaard is daarmee houder van het snelheidsrecord in de wereld der landdieren. Hij wordt dan ook gevangen en afgericht voor de jacht op antilopen, die ook heel hard kunnen lopen, maar toch niet meer halen dan tweeënzeventig kilometer per uur. De haas heeft daarmee vergeleken maar een kalm gangetje. Zijn hoogste snelheid is zesenvijftig kilometer per uur. De luiaard, een dier, dat in de oerwouden van Midden- en Zuid-Amerika leeft, doet zijn naam eer aan. Zijn grootste snelheid bedraagt achthonderd meter per uur. De schildpad is nog veel langzamer. Wanneer hij zijn uiterste best doet, tippelt hij vierhonderd meter per uur.

Onder de vissen houdt de zwaardvis, die zes meter lang kan worden, het snelheidsrecord: zijn hoogste uursnelheid is zesennegentig kilometer.

Wat de vogels betreft — tegen de steenarend, die in de ontoegankelijke gebergten van Europa en Azië nestelt, leggen alle andere vogels het af: hij haalt honderdzestig kilometer per uur!

Hier is Ramses, de sterkste jongen

Gaat dat zien, geacht publiek . boeren, burgers, buitenlui. . . ons hoofdnummer. . . Ramses. . . de jongen van staal! De sterkste jongen ter wereld!. . . Weest er getuige van, dames en heren. . . hij licht de hele wereld uit zijn voegen. . ."

Kees Valkhof schreeuwde zich schor, maar liet al gauw de scheepsroeper zakken, waarmee hij probeerde het kermisrumoer rondom te overstemmen. Het viel niet mee! Hij zag paars. .

De kermis was georganiseerd voor een liefdadig doel, hulp aan hongerende gebieden. Hulp aan kinderen die honger leden, in Afrika, in Azië

Het publiek drentelde de tent voorbij, waar Kees Valkhof en Klaas Bonte hun nummers gaven. Klaas gewichtheffen en Kees kunstrijden op de fiets! Het sneeuwde een klein beetje; natte sneeuw, die de paden van het park enigszins drassig maakte

Kees zette de toeter weer aan de mond, maar liet hem zakken, toen een mijnheer hem aansprak

„Wil het niet, jongen ?"

Kees haalde de schouders op. Het was nu al de derde keer, dat mijnheer Schreuder voorbijliep en die vraag stelde. Hij wist wel waaróm Mijnheer Schreuder had de kermis op touw gezet en had eerst niets van de medewerking van Kees Valkhof en Klaas Bonte willen weten

„We moeten geen kinderwerk. Gewichtheffen," had hij gezegd, „kunstrijden op de fiets? Flauwigheid! Wie komt daar nu naar kijken?" En nu zag het ernaar uit dat hij nog gelijk kreeg ook. „Vuurvreters," had hij gezegd, „en degenslikkers moet ik hebben!" Maar aangezien er in heel het stadje geen vuurvreter of degenslikker woonde, hadden de jongens uiteindelijk bij meerderheid van stemmen toch hun kans gekregen.

Juist naderde er een troepje mensen, die met verkleumde vingers oliebollen liepen te eten. Het waren twaalf, dertien man en Kees besloot nog eens een kansje te wagen Hij schreeuwde, snikte en stotterde door de toeter heen:

„Hier moet je zijn. . . hier moet je wezen. Bij Ramses de Sterke, de Olifantman!. . . De man met de duizend kilo!"

Het rode gordijn achter op het podium ging open en daar verscheen Klaas Bonte. Wat zag hij er gek uit! Om de sterke man uit te beelden had hij zich aan alle kanten opgevuld met kussentjes en papier Zijn armen vertoonden dikke bobbels, want hij had bij wijze van spieren oude kousen van zijn moeder en sokken van zijn vader, in de mouwen van zijn jas gestopt. De mensen lachten Kees was blij. Als je de mensen maar aan het lachen had, dan was het pleit voor de helft gewonnen! Samen sleepten Kees en Klaas van achter de tent een halter aan Er stond duizend kilo op, maar dat was niet helemaal waar. Toch was het ding zó zwaar, dat één man het nauwelijks op kon tillen

„Dames en heren," schreeuwde Kees nu door de toeter, „wie wil het tegen Ramses opnemen? Wie kan de halter optillen?"

„Ikke," riep een grote kerel met een rode neus en grote kuif, „ikke," en met één sprong stond hij op het podium en probeerde de halter op te lichten. Tot groot vermaak van het publiek bleek hij nauwelijks in staat het ding van de grond te krijgen

Zoals afgesproken was, liet Kees vervolgens de halter naar achter rollen, zodat het ding achter het gordijn verdween, en stapte hij op de fiets om met de benen over het stuur op het podium wat rondjes en achtjes te rijden. Intussen

ter wereld...

kreeg Klaas Bonte gelegenheid achter het gordijn de bollen van de halter open te schroeven en de zware gewichten uit de halve bollen te verwijderen. Daarna, met de halter boven het hoofd geheven, kwam hij te voorschijn. Hij deed of hij bijna onder de last bezweek. Natuurlijk begrepen de mensen wel dat ze voor de gek gehouden werden, maar Klaas deed zó grappig en zag er als de opgevulde Ramses zó gek uit, dat men het uitschaterde. Het duurde niet lang of er kwam nieuw publiek toestromen.

Kees ging intussen rond om in zijn pet geld op te halen voor het goede doel.

Tien minuten later konden ze, voor een nog groter publiek, al met de tweede voorstelling beginnen. Met grote voldoening keek Kees naar zijn pet, waarvan de bodem al helemaal met geld bedekt was.

Klaas kwam weer te voorschijn met de halter van duizend kilo. Hij bootste alles zo goed na, dat hij helemaal paars zag en de aderen op zijn voorhoofd zwollen.

„Het is toch vreselijk," kreunde een vrouw op de eerste rij, die blijkbaar aan de duizend kilo geloofde, „het is toch vreselijk! Die arme jongen. Wie laat zijn kinderen nou zo iets doen? Zijn vader moest opgesloten worden."

Klaas kón bijna niet meer van het lachen. En toch moest hij zich goed houden, want als hij het uitproestte zou het ál te duidelijk worden dat hij de mensen voor het lapje hield. Toch was er een jongen, die heel hard schreeuwde: „Bedrog! Bedrog!" Maar de man, die daarstraks geprobeerd had de halter op te lichten, snoerde hem de mond.

„Ik heb het ding zelf in mijn handen gehad," zei hij, „en je krijgt het niet van de grond . . ."

„Dat wil ik zien," pochte de ander, maar voordat de jongen op het podium had kunnen springen, had Klaas de halter al weer op de grond gelegd en rolde hij het ding achter het rode gordijn. Een luid applaus vermengde zich met het kermisrumoer rondom.

Het was een rumoerige kermis; in de straten rondom het park, was het stil, maar daar gebeurden vreemde dingen. In een van de uitgestorven straten liepen de heren Buber en Corcao, twee ongure typen, die uit het buitenland gevlucht waren en besloten hadden het vredige stadje als operatieterrein te kiezen. Overal feest, veel mensen niet thuis, dat was precies waar de inbrekers op wachtten! Overdag hadden Buber en Corcao de grote villa van notaris Baggerman eens goed opgenomen. Ze hadden links en rechts inlichtingen ingewonnen en waren erachter gekomen, dat het wel de moeite waard was een kijkje in de kluis van de notaris te nemen. Nu zouden ze hun slag slaan. Ze waren allebei kleine kereltjes en wisten precies, hoe je door een heel klein raampje ergens naar binnen kunt kruipen. Het kleine kelderraampje, dat gelijk met de straat lag, kwam hun uitstekend te pas. Buber, de kleinste van de twee, gluiperig als een rat, zou de inbraak plegen; Corcao zou op de uitkijk blijven staan en op een kermistoetertje blazen, als hij iets zag of hoorde.

Eerst belden ze voor alle zekerheid de notaris nog eens op. De telefoon rinkelde wel twintig keer en er kwam maar geen antwoord. Dus de kust was veilig! En omstreeks tien uur, de tijd waarop de feestvreugde op de kermis het toppunt bereikte, besloten ze hun slag te slaan. Omstreeks die tijd waren Kees Valkhof en Klaas Bonte al aan de tiende voorstelling bezig. Het petje van Kees was al halfvol en het tentje beloofde zelfs het grootste succes van heel de kermis te worden.

Terwijl de mensen zich voor de tent verdrongen, vertelde de notaris aan de burgemeester een grap waarom ze beiden hard moesten lachen. Het was een grapje over een inbreker die van een koude kermis was thuisgekomen. Juist op datzelfde ogenblik klom Buber door het kelderraampje van de notaris naar binnen. De villa lag in een grote tuin, waar Corcao tussen de rododendronstruiken post had gevat. Corcao kreeg het koud, hij huiverde in de kille wind. Het was weer een beetje beginnen te sneeuwen, natte sneeuwvlokken dwarrelden in zijn nek. De dief huiverde en daar hij niet alleen oneerlijk, maar ook dom was, besloot hij de verveling te verdrijven door een sigaretje te draaien. Hij haalde tabak en een boekje vloeitjes uit de zak van zijn jas. Nauwelijks echter had hij een vloeitje uit het boekje gescheurd, of daar was Buber al met een aktentas, die de buit bevatte.

„Hier is 't," zei Buber, en met deze woorden wilde hij Corcao de buit toestoppen. „Pak aan!"

Corcao echter, nog niet klaar met de sigaret, stond onhandig te schutteren.

„Schiet op, pak aan," bleef Buber aandringen; hij begreep niet waarom Corcao de tas nog niet van hem had overgenomen. Hij kon in het donker niet zien, dat zijn maat een sigaret stond te draaien.

„Ja, hou je gemak maar," snauwde Corcao terug en noodgedwongen liet hij tabak en vloeitje waaien.

Maar hun gepraat werd de beide mannen noodlottig. Vlakbij hoorden ze snelle stappen en een stem: „Staan blijven, daar!"

Jawel, staan blijven! Ze zouden gek zijn! Een ogenblikje slechts stonden ze als verlamd en toen begonnen ze te rennen als hazen; Buber ging een van de stille straten in, Corcao, ditmaal slimmer dan zijn kameraad, zocht zijn toevlucht in de kermisdrukte. Hij hield de tas stevig vast; de tas met de buit, maar het was ook de tas die hem kon verraden! Hij dacht slechts aan één ding. Zo gauw

mogelijk die tas kwijt te raken! Het kwam er niet op aan wáár Maar natuurlijk op een veilige plaats, waar hij hem later ongemerkt op kon halen. Hij holde niet meer om geen argwaan te wekken. Gelukkig, nu was hij al in de drukte. Omkijken durfde hij niet, niet voordat hij de tas kwijt was!... Wacht eens. . die kleine tent, waar een groep mensen voor stonden! Het was donker erachter .. hij werd daar niet door het licht van de

Natuurlijk vroeg de inspecteur aan Klaas of hij een signalement kon geven.

lantaarns beschenen... En als een schim schoof Corcao weg in het duister achter de tent.

Klaas Bonte en Kees Valkhof waren aan hun zoveelste voorstelling bezig. Ze wisten zelf niet meer de hoeveelste het was. Ze werkten dat het zweet hun in de nek droop. Ze voelden geen kou meer. Ze zagen alleen maar de lachende gezichten, de vrolijke ogen van het publiek vóór het podium. Dat gaf moed! Ze werden hoe langer hoe doller en driester. Klaas sjouwde met zijn duizend kilo af en aan, Kees reed zijn rondjes en hij werd op het laatst zo brutaal, dat hij nu en dan een gekke duikeling maakte. Terwijl Kees reed, kroop Klaas weer achter het rode gordijn om gauw, gauw de halter met de gewichten te vullen. En toen, plotseling, ontdekte hij iets vreemds. Eerst dacht hij dat het een jongen was, die onder het tentzeil door wilde kruipen. Er kwam echter onder het zeil aan de achterkant van de tent alleen maar een hand te voorschijn; met een zacht geluid schoof er iets rechthoekigs over de grond, tot bijna onder het podium. De hand verdween, het zeildoek viel!

Een ogenblikje stond Klaas beteuterd; langzamerhand begreep hij, dat er iets niet in de haak was. Op handen en voeten kroop hij onder de planken van het podium, tussen de tonnetjes door, waar de planken op rustten. Wacht eens, ja, daar had hij het, het „ding". Het was glad, rechthoekig... een tas!... Hij ging zitten, een ogenblik besluiteloos. Boven zich hoorde hij Kees Valkhof met de fiets ronddenderen De planken gingen ervan op en neer en hij voelde stof en gruis op zijn hoofd vallen. Het publiek applaudisseerde. Er werd gelachen, en toen opeens heerste er ergens in de buurt van de tent een vreemde drukte, een drukte die Klaas niet begreep. Ook de fiets van Kees was tot stilstand gekomen.

Met de tas kroop Klaas naar een hoekje onder het podium, waar tussen een kier van de tent een flets lichtschijnsel naar binnen viel, dat afkomstig was van de oliebollenkraam aan de overkant. Hij opende de tas. En schrok. Bankbiljetten! En niet zo'n klein beetje ook! En hij schrok nog meer, toen hij heel diep in de donkerte weggedoken, achter de houten wand van de nabijzijnde fietsenstalling een bewegende schaduw meende te ontwaren, alsof daar iemand een schuilplaats zocht

De ongewone drukte voor de tent scheen geluwd te zijn. Kees Valkhof was al weer begonnen het optreden van Ramses aan te kondigen en hij deed dit met een overgave en een vuur, alsof hij het voor de eerste keer deed Dat lag aan het feit dat het publiek tijdens de korte opschudding — er waren politieagenten voorbij gekomen die blijkbaar iemand zochten! — zich verspreid had en het er nu dus om ging een heel nieuw gehoor aan te trekken.

En dus orakelde Kees maar voort:

„Dames en heren, komt dit zien Hier is Ramses de Sterke! Ramses de Onoverwinnelijke! Ramses, het wonder van onze eeuw! Ramses de Nijlpaardman, die de wereld op zijn schouders dragen kan! U zult me misschien niet geloven, dames en heren, boeren, burgers en buitenlui... u zult me misschien niet geloven, maar geef Ramses een steunpunt en een flinke paal, en hij zal voor u heel de wereld uit zijn voegen lichten! . ."

Klaas zat intussen niet stil. Hij was schrander genoeg om te begrijpen dat het geld, dat hij in handen hield, van diefstal afkomstig was. Ook hij had door de kier politiemannen zien lopen en ook hij had in de verte de sirene van een politieauto gehoord. Het was duidelijk genoeg — politie... de schim daar in het donker... de tas... het geld... Hij had ook begrepen dat hij zelf in gevaar zou verkeren, als de man terug zou komen om het geld te halen... Maar de dief mocht de buit niet in handen krijgen. Hoe kon Klaas dat verhinderen? Gedachteloos trommelde hij met zijn vingers op de halter en toen kreeg hij plotseling een prachtige inval! Holderdebolder schroefde hij de halve bollen van de halter los, liet de gewichten eruit rollen en stopte het geld in de bollen. En nog voordat Kees zijn mooie redevoering beëindigd had, kwam Klaas door het rode gordijn, met de halter hoog boven zijn hoofd geheven, hijgend en steunend als iemand die bijna onder de last bezwijkt. De mensen moesten eens weten, dacht hij, dat er in de halter een kapitaal verborgen zat! Hij gaf Kees een knipoogje, maar deze scheen hem niet te begrijpen

„Stommeling," siste Kees, „je had eerst het publiek de zwaarte moeten laten voelen! Nu gelooft niemand het!"

Maar Klaas luisterde niet en liep het podium op; hij hief de halter hoog, laag, hoog, laag, en tóén, vóórdat iemand erop verdacht was — hij had in de verte een politieagent gezien! — sprong hij van het podium af en wandelde, nog steeds met de duizend kilo boven zijn hoofd, de straat op!

Kees stond hem na te schreeuwen. Was Klaas nu helemaal gek geworden?!

Maar weldra besefte hij, en begreep het publiek het ook, dat er iets bijzonders aan het handje was. Klaas probeerde de aandacht van de agent te trekken en wees op de bollen van de halter. De eerste ogenblikken scheen de politieagent

hem niet te begrijpen; hij keek heel verbaasd, eerst naar Klaas, daarna naar de halter, dan weer van de halter naar Klaas! Intussen was Klaas door de drukte tot hem doorgedrongen en daar liepen zij samen weg! Waar gingen ze heen?... Dat wilde Kees wel weten. Dus sprong ook hij van het podium af, liet heel de tent en alles in de steek om Klaas en de agent te volgen... Naar het politiebureau op de markt natuurlijk.

Al had Kees geen flauw benul wat er aan het handje was, hij vond toch, dat hij er ook bij hoorde, en liep naast Klaas mee, almaar vragend. Maar Klaas zei niets en de agent zei ook niets. Pas op de stoep zei Klaas: „Kom mee naar binnen, Kees, dan zul je alles horen..."

De jongens en de agent werden natuurlijk onmiddellijk bij de inspecteur van dienst toegelaten, die Klaas en zijn halter om zo te zeggen met open armen ontving, daar heel de politiemacht op de been was om de gestolen buit en de dief te zoeken. Twintig minuten geleden was het bureau al opgebeld door een wandelaar, dat er bij de notaris was ingebroken, en reeds stonden alle uitgangswegen van het stadje onder bewaking en waren alle nodige maatregelen genomen.

Het geld van de notaris was terecht en dat was maar gelukkig ook, want het was een groot bedrag, dat toebehoorde aan vele kleine spaarders. De notaris was van plan geweest al dat geld de volgende dag naar de bank te brengen.

Natuurlijk vroeg de inspecteur aan Klaas of hij een signalement kon geven van de man die hij in het donker gezien had. Klaas probeerde het wel, maar hij kón niet. Hij kon niet eens vertellen hoe lang de man was! De inspecteur zuchtte. „We hebben geen enkel spoor. Ik ben bang dat we de kerel — of de kerels, want het kunnen er ook meer geweest zijn — niet zo gemakkelijk zullen krijgen."

Op dat ogenblik echter kwam er een rechercheur binnen met een klein, wit papiertje in de hand.

Verbaasd keken de inspecteur en de jongens hem aan, want de rechercheur deed zó triomfantelijk, dat hij wel heel bijzonder nieuws moest hebben.

En dat was ook zo. Want het witte papiertje was een sigarettevloeitje, en nog wel een vloeitje van een Portugees merk, dat nergens in het land verkocht werd. Het kon bijna van niemand anders dan van een Portugees afkomstig zijn. Onmiddellijk werd er een onderzoek ingesteld in alle hotels van het stadje of er ook ergens een Portugees logeerde. En jawel, in een volkslogement, in een achterbuurt, verbleef een Portugees, die Corcao heette. Toen liep alles op rolletjes. Binnen de vijf minuten hadden ze hem gepakt, viel hij door de mand en had hij ook zijn collega Buber verraden! Die natuurlijk óók gepakt werd!...

En zo kwam alles dank zij de doortastendheid van Klaas en de mooie halter terecht. Het is te begrijpen dat de notaris zijn blijdschap niet onder stoelen of banken stak! De volgende morgen liet hij de beide jongens bij zich komen en toonde hun een cheque. Ze mochten tegen niemand vertellen, hoe groot het bedrag was, dat de notaris ten behoeve van de hongerende kinderen in de achtergebleven gebieden had gegeven. Maar het was een verschrikkelijk hoog bedrag, zó hoog, dat Klaas en Kees niets anders konden zeggen dan: „Oooo!..."

Zij waren de enigen die het te horen kregen — en dat mocht ook wel, want tenslotte hoorde het min of meer bij het prachtige circusnummer van Ramses, de sterkste jongen ter wereld.

Sterke Stans

WIE PUZZELT ER MEE?

Verborgen dierenamen

In dit vierkant moet je woorden zetten volgens de gegeven omschrijvingen. Als je klaar bent en de gevonden woorden goed zijn, zul je ontdekken dat je er zelf de namen van tien zoogdieren in verborgen hebt. Vijf horizontaal en vijf verticaal. Om je een beetje te helpen zeggen wij erbij dat de eerste vijf verborgen zitten in de tweede, vierde, vijfde en negende liggende rij; de andere vijf in de eerste, derde, zevende en negende staande rij.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33
34	35	36	37	38	39	40	41	42	43	44
45	46	47	48	49	50	51	52	53	54	55
56	57	58	59	60	61	62	63	64	65	66
67	68	69	70	71	72	73	74	75	76	77
78	79	80	81	82	83	84	85	86	87	88
89	90	91	92	93	94	95	96	97	98	99
100	101	102	103	104	105	106	107	108	109	110
111	112	113	114	115	116	117	118	119	120	121

1 t/m 4 Ongekookt
5 - 6 Bevroren water
7 - 11 Oogvocht
12 - 14 Haar van het schaap
15 - 21 Spotternij; gekheid
22 - 28 Met de handen tegen elkaar slaan
29 - 33 Voorjaar
34 - 39 Glazen of stenen kom
40 - 44 Ternauwernood
45 - 47 Diepte tussen twee zandbanken; trekgat
48 - 50 Werktuig om te spitten
51 - 54 Reukorgaan
55 - 58 Strijkijzer
59 - 62 500 gram
63 - 65 Naaldboom
66 - 70 Houten schoeisel
71 - 75 Tweewielig voertuig
76 - 79 Uurwerk
80 - 85 Vertrek, waarin gekookt wordt
86 - 87 Uitroep met de betekenis van: sta stil
88 - 92 Jongen
93 - 95 Vochtig
96 - 101 Met de gehandschoende vuist vechten (sport)
102 - 106 Koningszetel
107 - 110 Vlug
111 - 115 Ferm; vrij groot
116 - 121 Tweede deel van de dag

OPLOSSINGEN UIT ONS VORIG NUMMER

Eén-woord-rebus

VERSCHOPPELING
(VERSCH-OP-PEL-IN-G)

Omzetpuzzel

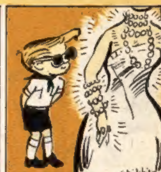
S L A N G	De
T R A A G	eerste
R O E S T	letters
A N G S T	vormen
F R A T S	het
W A T E R	woord
E E R S T	
R E G E N	
K E T E N	STRAFWERK

Dickie Dapper

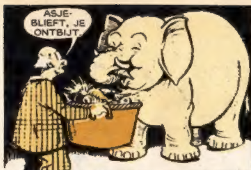

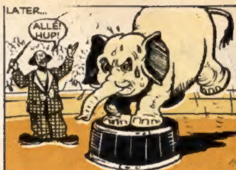

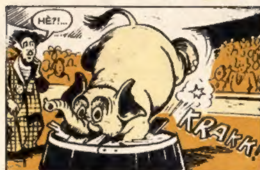

COCO de CLOWN

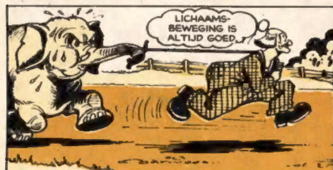

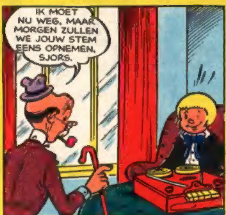

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.